

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”
Anul V Nr. 6 (206) - 8 februarie 2015

DUMINICA A 34-A DUPĂ RUSALII

A Întoarcerii Fiului Risipitor

**SF. MARE MC. TEODOR STRATILAT,
SF. PROROC ZAHARIA**

istorisirea evanghelică ni-L înfățișează pe Dumnezeu ca un părinte plin de iubire față de fii săi și un bun chivernisitor al casei sale. În timp ce fiul cel mare era ascultător, supus și împlinitor al poruncilor Tatălui, într-o bună zi iată că fiul cel mic, pe neașteptate și în mod surprinzător, ispitit de o aventură spre necunoscut, vrăjit și atras de o viață trăită în plăceri, departe de căldura casei părintești, își cere partea de moștenire ce i se cuvenea.

Respectându-i opțiunea, dar și libertatea de a alege, căci Dumnezeu a creat pe om liber, Tatăl le împarte averea. Și strângând toate, fiul cel mic pleacă într-o țară îndepărtată, spre o destinație necunoscută, după judecata minții lui neîncercate. Acolo își cheltuiește banii și averea în desfrânări și plăceri, trăind exclusiv „după trup”. Ajunge rob patimilor, departe de lumina harului dumnezeiesc, ca și de căldura casei părintești pe care o părăsise de curând. Risipind repede averea, părăsit de prietenii de desfătări, rămâne singur într-o țară neospitalieră, bântuită acum și de foamete. Sărăcit, erodat, jefuit de tot ce era odată bun și frumos în el, iată-l acum într-o stare jalnică, prăbușit în tragicul existenței sale. Părăsit de toți, se alipește de niște lucrători din ținutul acela și ajunge paznic la porci. Suferă de foame, și dorea măcar o roșcovă din mâncarea porcilor să aibă, dar nici pe aceea nu o primea.. Cât de jos a ajuns el, fiul prea bunului Părinte! Pierdut, înfometat și gol pe drumul ce părea că nu are întoarcere, deodată o lumină din adâncul de taină al sufletului său îl face să se trezească, să-și vină întru sine. E momentul marii hotărâri, al marii convertirii lăuntrice. De fapt este momentul cheie al relatării evanghelice. Se hotărăște într-o clipă să se întoarcă

POCĂINȚA – CALEA ÎNTOARCERII LA TATĂL CERESC

În a doua duminică din perioada Triodului (premergătoare intrării în Sfântul Post al Paștelui), Sfânta Evanghelie, prin parabola Fiului risipitor (Luca 15, 12-32) ne vorbește adânc și emoționant despre puterea iubirii milostive a Părintelui ceresc față de omul căzut în păcat, și care prin „venirea întru sine” și pocăință sinceră și smerită se ridică și se întoarce din înstrăinare în brațele iubirii părintești, redobândind calitatea de fiu și moștenitor al Tatălui ceresc.

acasă și să ceară iertare părintelui său: Tată, greșit-am la cer și înaintea ta... Primește-mă măcar ca pe unul din slujbașii tăi. Iată un dialog interior înainte de împlinirea lui în fapt. Și așa ia drumul întoarcerii spre casă.

Tatăl îl aștepta, chiar îi iese înainte, îl sărută cu dor pe grumaz, și poruncește să fie reprimat și reasezat în demnitatea de început. Primește inel, veșmânt strălucitor și încălțăminte nouă. Ba mai mult, Tatăl face și ospăț, înjunghind vițelul cel gras. Și cu bucurie l-a primit, căci el „mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.”(Luca 15, 25) Bucuria Tatălui și purtarea Sa plină de iertare față de fiul cel rătăcit și întors acum acasă, trezește invidia fiului cel mare, care supărat pe generozitatea arătată de Tatăl, refuză să intre în comuniunea iubirii și iertării fratelui său.

Ascultător și împlinitor al poruncilor, totuși el nu înțelege că Tatăl i-a dat lui toate câte are și că iubește pe cel ascultător și statornic în slujire,

dar în același timp și tânjește de dor și așteaptă ca un părinte iubitor întoarcerea celui rătăcit și păcătos, prin pocăință sinceră, la sânul său iubitor. Întoarcerea fiului cel mic și primirea lui, echivalează în glasul Evangheliei cu o înviere din morți. E un aspect demn de reținut. Ajunge să avem fiecare în viață momentul acela al venirii întru sine. Care, de fapt, este momentul de cumpănă și de reasezare a vieții noastre în planul relației cu Părintele cel ceresc. Dumnezeu ne iartă, ne iubește, ne duce dorul și ne așteaptă acasă, de unde am plecat cândva. Când ne întoarcem prin pocăință și cerem iertare, el ne primește cu brațele deschise ca un Tată iubitor.

Pentru El și pentru tine, este important nu atât că ai plecat, și poate ai avut experiența unei rătăcirii sau căderi, ci faptul că te-ai întors acasă la Tatăl și Mântuitorul tău. „Căci bucurie se face în cer pentru un păcătos care se pocăiește.” (Luca 15, 10) Amin! ❖

Preot Eugen Moraru

SFEȘTANIA, CURĂȚITOAREA CASELOR ȘI A SUFLETELOR

Începerea perioadei Triodului ne prilejuiește pregătirea pentru Marele și Sfântul Post al Paștelui. Alături de casa sufletului nostru, avem nevoie să ne sfințim și casa în care locuim. Părintele profesor Constantin Coman spunea: „Casa nesfințită, ca și omul nebotezat, este vulnerabilă lucrării celui viclean și a tuturor relelor, poate fi bântuită de duhuri rele și de răutățile oamenilor, de vrăjitorii sau blesteme. Dimpotrivă, casa sfințită și cei ce locuiesc în casa binecuvântată sunt ocrotiți în fața tuturor relelor dacă ei înșiși nu aduc răul în casă prin săvârșirea lui.” De aceea, în această perioadă este bine să chemăm preoții bisericii pentru a face sfeștania casei. Căci omul trebuie să-și sfințească locul. Iar preoții bisericii sunt gata să răspundă invitației noastre.

„Acestă apă sfințită, pe care Duhul Sfânt, prin rugăciunile preoților, o sfințește, are multe feluri de lucrări, precum însăși ectenia sfințirii și rugăciunea mărturisesc: prin stropirea ei, duhurile cele viclene din tot locul se gonesc; se iartă și păcatele cele mici de peste toate zilele, adică nălucirile diavolești și gândurile cele rele; mintea se curățește de lucrurile cele spurcate și se îndreptează spre rugăciune; bolile le gonește și dă sănătate sufletească și trupească. Și mai pe scurt: toți cei ce o primesc cu credință iau sfințenie și binecuvântare. Pentru această, dar, datori sunteți voi, preoților, să vă învățați enoriașii ca să o primească pe ea cu credință spre marele folos al lor.”, zice Molitfelnicul.

Când facem Sfeștanie?

Preotul trebuie și poate să săvârșească sfeștanie la casă credinciosului, „oricând acesta o cere”. Deci, ori de câte ori, credinciosul simte nevoia curățirii și sfințirii casei, așa cum simte nevoia ușurării și curățirii de păcate prin spovedanie, el poate chema preotul la casa sa pentru a-i face sfeștanie. Este bine că sfeștania să se facă în zi de post, miercurea sau vinerea, ea fiind o slujbă

de curățire, de spălare, de exorcizare, care se potrivește mai puțin cu zilele de sărbătoare sau cu celelalte zile ale săptămânii, dar și pentru faptul că cel care solicită săvârșirea sfeștaniei trebuie să se pregătească prin postire și rugăciune

Dacă nu se poate mai des, se face sfeștanie în casă cel puțin o dată pe an. Mai în toate părțile se obișnuiește ca această sfeștanie anuală să se facă în Postul Mare care premerge sărbătoarea Sfintelor Paști. Cei mai mulți dintre credincioși solicită săvârșirea acestei sfeștanii în luna martie. Singura explicație a acestei preferințe este legată de faptul că, indiferent când sunt Sfintele Paști, luna martie este cuprinsă în Postul Mare, de aici și vorba populară că „martie nu lipsește din post”. Deci, nu luna martie în sine este o luna în care este bine să se facă sfeștanie, ci Postul Mare este o perioada potrivită pentru această slujbă în casă, dar și orice zi de post.

De ce în zilele de post?

Pentru că în aceste zile cei ai casei sunt mai pregătiți sufletește, datorită postului și a rugăciunilor din aceste zile, dar și pentru că în zilele de post omul se îngrijește mai mult de îndreptarea sa și curățirea sufletului său de păcat și astfel este mai aproape de Dumnezeu.

Deci, miercurile și vinerile de peste an, ca și perioadele de post de peste an, sunt binevenite pentru a face agheasma mică în casa noastră.

Se mai obișnuiește să se facă sfeștania casei după ce am avut un deces în familie, când renovăm sau ne mutăm într-o casă nouă, dar și oricând simțim nevoia unui sprijin al lui Dumnezeu în încercările pe care noi și familia noastră le întâmpinăm. De mare folos este spovedania membrilor familiei înainte de sfeștanie, mai ales atunci când trecem printr-un mare necaz, împărțășirea tuturor, și apoi, cu post să purcedem a chema în ajutor și pe preotul nostru care va curăți și casa noastră și va înmulți binecuvântarea lui Dumnezeu peste casă și toți ai familiei.

Cum ne pregătim pentru Agheasma mică?

Îl primim pe preot având casa curată, iar pe masă punem un vas cu apă curată, trei lumânări, tămâie, busuioc, pâine, zahăr, sare, fructe pentru binecuvântare, pomelnic cu cei ai casei. Agheasma se face pe nemâncate, ca după slujbă să poți gusta din ea.

Cea mai importantă rugăciune pe care preotul o rostește de trei ori, afundând de fiecare dată mâna dreaptă în apă și făcând semnul crucii, este aceasta: „Și acum trimite harul Preasfântului și deviață-făcătorului Tău Duh, care sfințește toate, și sfințește apă aceasta. Și prin gustarea și stropirea cu apa aceasta, trimite nouă binecuvântarea Ta, care spală întinăciunea patimilor. Așa ne rugăm, cercetează neputința noastră, Bunule, și tămăduiește cu mila Ta bolile noastre cele sufletești și trupești. Pentru rugăciunile preacuratei, preabinecuvântatei stăpânei noastre, Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci... Și păzește, Doamne, pe dreptcredincioșii robii Tăi, dându-le lor sănătate sufletului și trupului, și împlinește toate cele de trebuință obștii acesteia creștine, care slujește Ție, și fii ei în toate milostiv(...) Adu-Ți aminte, Doamne, de cei ce ne urăsc și de cei ce ne iubesc pe noi; de frații noștri care slujesc și stau de față; de cei ce pentru binecuvântate pricini nu s-au întâmplat aici și de cei ce ne-au poruncit nouă, nevrednicilor, să ne rugăm pentru dânșii. Adu-Ți aminte, Doamne, și de părinții și frații noștri care sunt în robie și în supărări, și-i miluiește pe dânșii după mare mila Ta, izbăvindu-i de toată nevoia.”

Apoi preotul va stropi întreaga casă și pe cei ai familiei cu agheasma mică. Agheasma rămasă se pune într-o sticlă curată, și se poate lua în fiecare zi după anafură. ❖

TEMEIUL ȘI FOLOSUL POSTULUI

„Postul este înfrânarea de toate mâncărurile, sau, la caz de boală, numai de unele, de asemenea și de băuturi și de toate cele lumești și de toate poftele cele rele, pentru ca să poată creștinul să își facă rugăciunea lui mai cu înlesnire și să îi fie milostiv Dumnezeu, încă și pentru a ucide poftele trupului și a primi harul lui Dumnezeu...”

Postul este o faptă de virtute, un exercițiu de înfrânare a poftelor trupului și de întărire a voinței, o formă de pocăință, deci mijloc de mântuire. Dar este în același timp și un act de cult, adică o faptă de cinstire a lui Dumnezeu, pentru că el este o jertfă, adică o renunțare de bună voie la ceva care ne este îngăduit, izvorâtă din iubirea și respectul pe care îl avem față de Dumnezeu.

Postul este și un mijloc de desăvârșire, de omorâre a vocii trupului, un semn văzut al râvnei și sânguinței noastre, spre asemănarea cu Dumnezeu și cu îngerii, care n-au nevoie de hrană. „Postul este lucrul lui Dumnezeu, căci Lui nu-I trebuie hrană - zice Sf. Simion al Tesalonicului. Este viață și petrecere îngerească, pentru că îngerii sunt fără hrană. Este omorârea trupului, că acesta hrănindu-se, ne-a făcut morți; și izgonirea patimilor este postul, căci lăcomia întărește patimile trupului”.

Postul folosește și sufletului și trupului, pentru că întărește trupul, ușurează și curățește sufletul. Păstrează sănătatea trupului și dă aripi sufletului. De aceea, Legea Veche îl recomandă și îl impune de atâtea ori. Mântuitorul însuși a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie, înainte de a începe propovăduirea Evangheliei (Matei 4, 2 și Luca 4, 2). El ne învață cum să postim (Matei 6, 16-18) și ne spune că diavolul nu poate fi izgonit decât cu post și rugăciune (Matei 17,21;

Marcu 9, 29). Posteau de asemenea Sfinții Apostoli și ucenicii lor (Fapte 13, 2, 3; II Cor. 6, 5); ei au și rânduit postul pentru toți creștinii. Sfinții Părinți laudă și recomandă postul cu stăruință. Iată ce spune, de pildă, Sf. Ioan Gură de Aur: „Postul potolește zburdăciunea trupului, înfrânează poftele cele nesaturate, curățește și înaripează sufletul, îl înalță

Cinstirea Duminicii

Iubiți credincioși,

Cinstirea duminicii este de mare importanță. Duminica este „ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim întrânsa.” (Psalmul 117, 24) De aceea, Duminica nu se fac metanii și nu se stă în genunchi la slujbă.

și îl ușurează”. (Credința ortodoxă)

De ce postim miercurea și vinerea?

Postim miercurea căci în această zi au făcut sfat cărturarii ca să-L prindă pe Mântuitorul Hristos, iar Iuda a vândut pe Mântuitorul Hristos pentru 30 de arginți, tot în această zi. Renunțând la mâncărurile de dulce din această zi, Îi arătăm Preabunului nostru Mântuitor că ne desolidarizăm de „vânzătorul” și că iubim mai mult hrana duhovnicească, părtașia cu Dumnezeu, în defavoarea bunurilor lumești trecătoare și fragile pe care ți le oferă plăcerile acestei lumi simbolizate în cazul de față prin mâncărurile de dulce. Postim vinerea căci este ziua în care Hristos Dumnezeu, Marele Răstignit, a îndurat patimile cele mântuitoare: scuișorile peste față, batjocura, biciuirile, lovirile, răstignirea pe Cruce și moartea pentru noi și pentru a noastră mântuire, așa după cum mărturisim în Simbolul de credință. Postim vinerea ca să ne arătăm recunoștința față de Mântuitorul nostru, pentru că ne-a redeschis Raiul, făcându-ne părtași la viața Sfintei Treimi.

Cei ce vor să prisosească în evlavie sau să facă anumite făgăduințe sau legăminte față de Dumnezeu, pentru felurite pricini, pot să postească și în alte zile de peste săptămâna decât cele orânduite de Biserica. Cea mai potrivită este ziua de luni. În nici un caz să nu se postească sâmbătă sau duminică. Postul acesta de bună voie nu are însă valoare decât atunci când păzim și zilele de post orânduite de Biserica. ❖

Ducem la Altar în această zi jertfă de pâine și vin, tămâie, flori și fructe. Duminica nu se vinde și nu se cumpără, nu se merge la piață. Pregătim din timp cele necesare traiului zilnic, iar Duminica mergem numai la biserică, citim Scriptura, vizităm bolnavii, rudele și prietenii.

Dar cel mai important dintre toate este să ascultăm cu evlavie Sfânta Liturghie. De ce? Pentru că Hristos este prezent în Sfânta Liturghie prin Taina Sfintei Împărtășanii și prin Cuvântul pe care îl citim din Sfânta Evanghelie.

Când auzim clopotul bisericii, ne grăbim să fim prezenți în tăcere la Sfânta Liturghie. După slujbă plecăm apoi acasă, servim masa duminicală în familie, ne odihnim, iar apoi împlinim cele necesare sufletului. Adică, citim Scriptura, vizităm bolnavii, bătrâni, rude și prieteni cărora le vorbim despre Cuvântul lui Dumnezeu pe care l-am ascultat la predică.

Preot paroh Dinu Pompiliu

SÂMBĂTA MORTILOR, MOȘII DE IARNĂ

În fiecare an, în sâmbăta dinaintea Duminicii Înfricoșătoarei Judecăți, credincioșii aduc la Biserică ofrande pentru sufletele celor dragi.

Astfel, în bisericile și cimitirele ortodoxe se va face pe 14 februarie 2015 (n.r.) pomenirea celor adormiți. Această zi mai este cunoscută în Biserica Ortodoxă și sub denumirea populară de Moșii de iarnă.

Sfinții Părinți au rânduit ca sâmbăta să se facă pomenirea celor adormiți, pentru că este ziua în care Hristos a stat cu trupul în mormânt și cu sufletul în iad, ca să-i elibereze pe dreptii adormiți. Pe de altă parte, sâmbăta e deschisă spre duminică, ziua Învierii Mântuitorului Hristos. Moșii de iarnă marchează începutul sâmbetelor morților, în număr de șapte, care se vor încheia sugestiv cu Sâmbăta lui Lazăr, înainte de Săptămâna Mare sau Săptămâna Patimilor.

Sâmbăta de Paști, a opta la numărătoare, este una aparte, căci Mântuitorul Însuși a murit cu trupul, urmând să învieze a treia zi, spre răscumpărarea neamului omenesc din moartea păcatului strămoșesc și spre viața veșnică.

Biserica a rânduit în an două sâmbete mari, când se fac pomeniri mai ales pentru morții care au murit pe neașteptate: Moșii de iarnă (sâmbăta dinaintea Duminicii Înfricoșătoarei Judecăți) și Moșii de vară (sâmbăta dinaintea Pogorării Duhului Sfânt). De asemenea, pomeniri

pentru cei adormiți se vor face în fiecare sâmbăta din Postul Mare.

Toate sâmbetele anului liturgic sunt închinare celor trecuți la Domnul, precum și tuturor sfinților, reprezentați de martiri, căci fiecare sâmbăta e în realitate o imitare a Sâmbetei Mari, iar moartea creștinilor e o icoană a șederii lui Hristos în mormânt. Sâmbetele anului liturgic sunt, așadar, consacrate unei comemorări generale și anonime care nu diferă deloc în această privință de sâmbăta morților ce precedă Duminica Lăsăturii de carne, cu excepția faptului că aceasta din urmă e mai solemnă și consacrată exclusiv comemorării „tuturor părinților și fraților creștini ortodocși adormiți de la începutul veacurilor”.

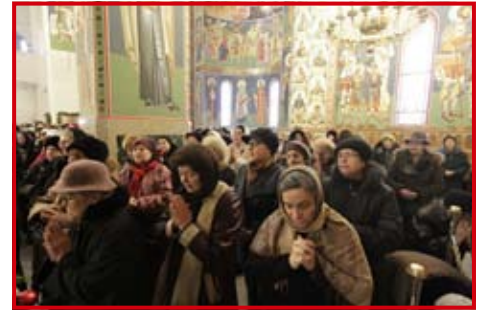
După Nichifor Calist și imnografia Triodului, această comemorare a tuturor defuncților a fost plasată în acest loc din pricina comemorării celei de-a Doua Veniri a lui Hristos în Duminica Lăsăturii de carne. Adunarea în rugăciune a tuturor defuncților devine astfel imaginea marii adunări eshatologice a tuturor oamenilor, morți și vii, înainte de Judecată, această ultimă adunare corespunzând simetric și viziunii, și distincției care a însoțit creația lumii: „Doamne, Cel ce primești din cele patru margini ale lumii pe cei ce au adormit cu credință, în mare sau pe pământ, în râuri, în izvoare sau în lacuri și în fântâni, pe cei ce s-au făcut mâncare fiarelor și păsărilor și târâtoarelor, pe toți îi odihnește!”.

E necesar ca atunci să se regrupeze toate treptele ierarhiei bisericești, precum și cei ce au decedat în orice loc și în orice împrejurare, pentru ca întreaga Biserică reunită în rugăciune să poată îndupleca dreptatea lui Dumnezeu prin invocarea milostivirii Lui.

Pentru creștini, moartea nu mai e decât un somn și un moment „pascal” de trecere sau „mutare” la viața veșnică. ❖

**Extrase din „Triodul explicat.
Mistagogia timpului liturgic”
Sursa - doxologia.ro**

Ce este rugăciunea?

Rugăciunea este ridicarea minții și voii noastre către Dumnezeu. Evagrie Monahul zice că „rugăciunea este vorbirea minții cu Dumnezeu”.

De aceea se cuvine ca atunci când stăm de vorbă cu Dumnezeu, adică atunci când stăm la rugăciune, să alungăm din gândul nostru orice grijă și să îndreptăm toate puterile duhului nostru numai la Dumnezeu. Adică, cugetul să gândească la El, ținerea de minte (memoria) să uite toate cele pământești, iar inima, vorbind cu El, să salte de bucurie și de dragoste. Căci „cel ce iubește pe Dumnezeu de-a pururi stă de vorba cu Dânsul cum ar sta cu un tată, alungând orice gând pătimăș”. A cugeta la Dumnezeu numai, nu înseamnă rugăciune; că și demonii cugetă la Dumnezeu, dar de rugat nu se roagă.

De câte feluri este rugăciunea?

Dacă ținem seama de persoana care săvârșește rugăciunea, de numărul persoanelor care iau parte la ea, de locul unde se face și timpul când se săvârșește, atunci deosebim două feluri de rugăciune: Rugăciunea particulară și rugăciunea Bisericii, sau, cu alte cuvinte, cultul particular și cultul public comun.

Ce este rugăciunea particulară?

Rugăciunea particulară este cea făcută de fiecare credincios singur, sau împreună cu ai săi, sau cu alți credincioși, în orice loc, în orice timp și citită sau spusă pe de rost, după alcătuirea gata făcută, dintr-o carte de rugăciuni, sau chiar scoasă din taina inimii sale.

O astfel de rugăciune este cea făcută de Mântuitorul pe calea dintre Betania și Ierusalim (Luca 11, 1); cea făcută de Sfântul Apostol Petru pe acoperișul casei din Iope (Fapte 10, 9); cea făcută de vameș în templu (Luca 18,13); cea făcută de Sfinții Apostoli Pavel și Sila în temniță (Fapte 16, 25) și altele. ❖

(Credința ortodoxă)

Programul meditațiilor îl găsiți la avizier sau pe site-ul Parohiei Șerban Vodă

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 8 - 15 FEBRUARIE 2015

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 8 februarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 34-a după Rusalii (A Întoarcerii Fiului Risipitor) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 11 februarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 13 februarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbăta 14 februarie	06 ⁰⁰ -10 ³⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Moșii de iarnă - Sfânta Liturghie, Parastas cu Pomenirea morților Vecernie
Duminică 15 februarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 34-a după Rusalii (A Înfricoșătoarei Judecăți) A lăsăturii sec de carne